

Giriş Tarihi: 3.9.2017

Hülya Koçyiğit: Eğer o kazayı yapmasaydım...

GÖKSAN GÖKTAŞ

ABONE OL

Google News

Türk sinema tarihine silinmeyecek harflerle damgasını vurmuş 'Dört Yapraklı Yonca'nın en naif yaprağı Hülya Koçyiğit'le; yakın zamanda atlattığı kanser hastalığından yola çıkıp, bugünün dünyası için iki tezat gibi duran başarı ve tevazuyla kol kola girmiş yaşam öyküsünü konuştuk...

Zamanın, yılların getirdiği; acı tatlı pek çok yaşanmışlık deneyimi bazı insanlarda şık bir ruh libasına dönüşür. Ölçüsü zamanın ve cemiyetin itinayla işleyen tornasından çıkan doygun bir ruh hali bazılarına, zahmetsiz, provasız 'cuk' oturur. Yaş almak sadeliğin gözle görünmez ıslık ıslık taşlarıyla bezenmiş kalenderlik tahtına oturmak için yeterli vize değildir aslında. Hayatın getirdiklerini, götürdüklerini gönül terazilerinde sarraf titizliğiyle ince ince ölçüp tartanların, heybelerinde birikenleri yerli yerinde tasnif edebilenlerin, tevazuyu soyadı belleyip, çıkardıkları özeti hem kendilerine, hem yaşadıkları topluma bir yaşama kılavuzu kılabilenlerin menzildir kalenderlik...

İşte, yaşadığımız coğrafyanın insanını, kadını yarım asırdır beyaz perdeye aksettiren, Dört Yapraklı

SON YONCA 'nın en naif yaprağı Hülya Koçyiğit'in hayatının önsözü sayılabilir aslında bütün bu

anlattıklarımız. Tevazu, başarı ve bir ruh olgunluğunu aynı surette bulabilmek kolay iş değildir çünkü! Neredeyse çocuk yaşında gelen şöhretin yanılsamalı aynasının tuzağına düşmeden, her zaman kendi iç aynasında gördüğüne itibar etmiş; mesleğini hakkıyla ve layıkıyla icra ederken, evliliğini aşk ve saygı köprüsüyle 50'inci yılına taşımış, yaşadığı toplumun kodlarını çözmek gibi meşakkatli bir uğraşı hayatının merkezine koymuş bir insan Hülya Koçyiğit...

Yakın dönemde akciğerinden zorlu bir ameliyat geçiren, yakalandığı kanser hastalığını ailesinin, sevenlerinin duası ve güzel dilekleriyle atlatan Koçyiğit'le; yıllardır sanat dünyasında tanımadığı, görüşmediği, röportaj yapmadığı insan kalmayan duayen gazeteci, yayın yönetmenim Şengül Balıksırtı'yla birlikte konuşacağız. O yüzden işim iki kere zor ve iki kere heyecanlı... Ama Şengül Hanım ve Hülya Koçyiğit'in yıllara meydan okuyan dostluklarını bildiğimden bir o kadar da rahatım! Biliyorum ki muhabbet su gibi akıp gidecek... Koçyiğit'le atlattığı hastalıktan yola çıkıp, hayatın pek çok alanına dokunan bir söyleşinin ilk adımını Balıksırtı atıyor:

"Hülya Hanım benim annem, ablam, öğretmenim... Neredeyse 27 yıl oldu. Evlerine giderdim, bana kendi yaptığı reçellerden ikram ederdi. Meslekte 20'nci yılımdı. Televizyon programı yapıyorum. Konuklarım Hülya Koçyiğit ve [Türkan Şoray](#)..."

- **Hülya Koçyiğit:** Sonrasında eğlenmeye gittik o gece.

- **Ş.B:** Türkan Şoray dans etmeyi çok sever ama pek tercih etmez dışarıda. Ona bile dans ettirdik o gece.

- **H.K:** Bazı günler unutulmaz ya Şengül, öyle bir gündü benim için. Selim'i (Soydan) aramıştım hatta merak etme Şengül'leyiz diye. "Şengül varsa sorun yok" demişti. (Gülüşmeler) Rahatsızlığım da hep aradı Şengül sağolsun. Gerçek bir dost, bir kardeş benim için.

- **Öncelikle çok geçmiş olsun Hülya Hanım. Üzücü olacak ama biraz atlattığınız rahatsızlıktan bahsedelim. Sonra keyifli, güzel konulara döneceğiz yine. Söz... Bir nodülün varlığından haberdarmışsınız aslında... Nasıl gelişti rahatsızlık süreci?**

- Bir dağ tatiline gittik. Çoluk çocuk, torunlar. Gülşah'ın (Alkoçlar) kemoterapileri yeni bitmişti, ona moral olsun diye. Kayak yaparken bir kaza geçirdim orada. Buz dağına çarptım. Sırtım uzun süre çok ağrıdı. Gülşah'ın ameliyatı Amerika'da olacaktı. Bana da bir görün doktora dediler. Omurgamda küçük bir kırık olmuş. Doktor tomografi de isteyince akciğerimde bir leke gördüler. Kaza olmasa haberim olmayacak. Her işte bir hayır var işte. Doktor bunun takip edilmesi gerekiyor dedi. Altı ay sonra tekrar gittik, bu büyüyor, almamız gerekiyor dediler.

- **Ş.B:** Ama bir yandan da ameliyat korkunuz var...

- Evet, ne yazık ki. Uyanamama korkum var. Çocukken, hatırlamıyorum bile, sadece bir apandist ameliyatı olmuşum. Ameliyat olmaktan korkuyorum dedim doktora. O zaman altı ay sonra tekrar görelim dedi. Oldu mu sana neredeyse bir buçuk sene. En son gittiğimde kanser teşhisi konuldu.

- **Kısa bir süre sonra ameliyat oldunuz zaten...**

- Doktorla cuma konuştuysak pazartesi beni ameliyata aldılar.

-Ameliyat sonrasında hayata bakışınız değişti mi?

Genellikle pozitif bir insanım zaten. Hayatta her şeyin insanlar için mümkün olduğuna ama hepsinin geçici olduğuna inanırım. Problem dediğin şey çözülmek içindir. Gece gibi gündüz de vardır. Eşim de büyük güç benim için. Onun şefkati, sevgisi... Herdakika ilan-ı aşk eden bir insan.

EVLİLİK ÖZGÜRLÜK OLDU

- İşi çok zormuş Selim Bey'in. Hem Hülya Koçyiğit gibi bir markayı taşıyacak, hem çok âşık... Bir yandan da erkek dünyasından, futbol kültüründen gelen bir isim. Kıskançlık damarı var mıydı, en azından ilk dönemlerde?

- Olsa bile hiç hissettirmedim. Ancak yakın zamanda bazı film, dizi teklifleri yapıldığında, gözümün içine bakıyor. Hayır dediğim zaman çok mutlu oluyor. "Yapacağın her şeyin en iyisini yaptın, artık biraz da bana kal" diyor.

- Bu işi 50 yıl yapıp zirvede olmak... İyi bir eş olmak, çocuk, torun sahibi olmak. Burada Hülya Hanım'ın da bir sihri vardır muhakkak...

- Önplana aldığım şey önce ailem. Sonra mesleğim. Önce mesleğim diye yola çıksaydım belki birçok şey daha farklı olabilirdi. Bazı yanlışlar gözüme batabilirdi, ufak tefek münakaşaları abartabilirdik.

- Meslek ve aileyi aynı titizlikle idare edebilmek ailenizden gördüğünüz bir şey miydi? Neydi o mayanın sırrı?

- Ben annemden gördüm. Yetiştiriliş biçimimde bu var. Önce aile, sonra her şey. Hiçbir zaman olamayacağım ama annem çok mükemmel olmamı istedi. Onun için çabaladı, hep yapabilirsin cesareti verdi.

- Otoriter miydi anneniz?

- Çok hem de. Çok sertlik yapmadı ama. Beni adeta bir nevi görevli gibi düşündü. Çünkü kız kardeşlerim vardı. Onların yetişmesinde ben bir rol model olacağım, onun için benim eğitilmiş olmam lazım, bilgili olmam lazım, şefkatli olmam lazım, affedici olmam lazım. Bir de yetenekli olduğumu fark edince, bu hamuru işlemek için elimizden geleni yapmalıyız diye düşündü.

- Bu sizde ilerleyen yıllarda bir baskı yaratmadı mı? Mesela bugün içinizde bir yerlerde hâlâ annenize hesap verir misiniz?

- Bir süre sonra bunu bir baskı gibi hissetmeye başlıyorsunuz. Mesela sinemaya gidiyorsunuz, komedi filmi seyretmeye. Kahkaha atıyorsunuz. Hemen bir işaret geliyor. "Yüksek sesle kahkaha atılmaz umumi yerde Hülyacım" diye. Seyahate gitmek, keşfetmek istiyorum. Paris'i merak ediyorum. "Onun da zamanı var" diyor. Hâlâ annemin takdirini, onayını alma duygum var. O yüzden evlilik benim için bir anlamda özgürlük oldu. Evlenip bu baskıdan kurtulacağım dedim ve gerçekten de öyle oldu. Selim'in büyük hayranlığı ve sevgisi beni özgür bıraktı. Hiçbir zaman "Niye onu yapıyorsun, hadi gel biraz düşünelim. Bak böyle yaparsan olmaz" demedi. "Sen beğendin mi, sen mi karar verdin, ben senin kararlarına saygılıyım" dedi. O öyle davranınca otomatikman siz toparlanıyorsunuz, dikkatli olmaya başlıyorsunuz.

AJDA'NIN MAYOSUNU GİYDİM

- Kolay işler yapmadınız, hep içinde fikri olan işlerdi yaptıklarınız. Başlangıcınız bile, Türk sinemasının kilometre taşlarından, bugün bile efsane olan Susuz Yaz...

- [Susuz Yaz](#) oldukça önemli ve ciddi başlangıç. Hedefini koymuş ve sanat ruhuyla eğitim gören bir genç kız için bir şans, bir hediye. O kapıyı açan da annem oldu. Kız kardeşim Nilüfer de konservatuvar okuyordu. Yönetmen [Metin Erksan](#) onu keşfetti ve bir filmde oynattı. Annem de konuşmalarında Susuz Yaz diye bir proje olduğunu öğreniyor. "Benim büyük kızım da oyunculuk eğitimi görüyor, sizi tanıştırmak isterim" diyor Erksan'a. Sömestr tatilinde bir vesileyle tanıştık. Baktı bana bir, "Sen bayağı küçükmüşsün, ben seni genç kız bekliyordum" dedi. 15 yaşımıdaydım. Stüdyo fotoğrafları falan, ilk adım atıldı. Sonra beni Ses mecmuasının yarışmasına soktu Erksan. Finale kaldınız diye çağırdılar. Finalde yönetmen Osman Seden'i hatırlıyorum, saçlarımı okşayıp "Sen oğlan çocuğunu mu oynayacaksın" demişti. Final Şile'de sahilde. Şimdi herkes mayolarını giysin dediler. Annemle kalakaldık. Yanımızda mayo falan yok. [Ajda Pekkan](#) da finaldeydi. Ajda "Ben bikini giyeceğim, mayomu sana vereyim" dedi. Hep bilinen hikaye, yarışmayı Hülya Koçyiğit kazandı şeklindedir. Ben finale kaldım. Yarışmayı Ajda Pekkan kazanmıştır.

- Sizin kuşakta bir sihir var. Bütün yokluklara rağmen kendini geliştiren, içsel arayışında da, sanatında da başarılı olmuş bir kuşak...

- Merak ediyorduk çünkü her şeyi. O yaşlarda yaşadığım toplum, dünya hakkında fikir sahibi olman mümkün değil. Metin Abi'nin (Erksan) ağzının içine bakıyorduk. Onların sohbet toplantılarına giderdik. Anadolu'yu, yaşadığımız toplumu o sohbetlerde tanıdık, öğrendik. Setler gayriresmi okul oldu bizim için. Her zaman sosyal içerikli filmler yapma imkanı bulamasak da...

- Bence 60'lı, 70'li yılların naif melodramları da yeteri kadar toplumsaldı. O dönemin insana, aşka, topluma naif bakışı filmlere yansıyor...

- Çok teşekkür ederim. Bunu herkes böyle değerlendirmiyor. Yeşilçam diye küçümseniyor. Diğerleri Türk sineması, onlar Yeşilçam. Eleştirmenler çok hırpalardı bizi. Devamlı Batı sinemasıyla mukayese ederlerdi. Bizimkilere halk eğlencesi diyorlardı. Bunun için yıllar sonra kendini eleştirdi sinema yazarı Atilla Dorsay, "Haksızlık etmişiz" dedi. Bugün hâlâ genç kızlar gelir yanıma, "O filmlerdeki aşklar gerçek miydi, gerçekten öyle naif ilişkiler yaşıyor muydu?" diye sorarlar.

- 60'lar, 70'ler sinemaya yansıdığı kadar naif yıllar mıydı sizin gözünüzde?

- İnsan dediğimiz varlığın içinde hem iyi var hem kötü var. Hangisini çalıştırmak isterse onu çalıştırıyor. O dönemin filmlerinde anlatılmaya çalışılan buydu. "İyi de var kötü de, sen seç"... Bence yanlış değildi bu. Diyebilirsiniz ki bazı prototipler vardı. Zengin kız fakir oğlan, fakir oğlan zengin kız gibi. Bazı şeyleri kalın çizgilerle anlatabilmek adınaydı onlar da.

- Kara sevdanın ne olduğunu o filmlerde gördük ve öğrendik. Yıllar sonra Zeki Demirkubuz'un Kader filmi de bize sizin Yeşilçam döneminizi hatırlattı. Aynı tutku, aynı aşk...

- [Zeki Demirkubuz](#)'u çok severim. Kendi dünyasını kurabilmiş yönetmenlerden biridir. Kader'i ben de çok sevdim. Nasıl bir tutkuydu o, nasıl bir aşkı o. Vazgeçmedi aşkından filmin kahramanı...

- 70'lerin melodramlarında canlandırdığınız naif, duygusal kadın karakterlerden birini alıp, geçen süreyi atlayıp bugünün dünyasına koysak neler hisseder?

- Çok yabancı kalır. Çok büyük bir fark var. Birçok yönde olumlu, birçok yönde olumsuz. Çok mekanik, kuru insan ilişkileri başladı çağımızda.

Elimizdeki akıllı telefonlarla iletişim kuruyoruz. Kimse birbirini dinlemiyor. Zaman mefhumu değişti. Suadiye'den Taksim'e geçmek büyük olaydı. Şimdi 20 dakika. Ama yine de birbirimize zaman ayırabilirdik eskiden. Fedakarlıklar yapardık. Şimdi kimsenin kimseye ayıracak zamanı yok.

- Sizin aile ritüelleriniz var mı? Sık sık bir araya gelir misiniz?

- Bir haftayı aşmamacasına her vesileyle buluşmaya çalışıyoruz bütün aile. Her zaman herkes olamasa da bir kısmı oluyor. Ama birbiriyle vakit geçirmekten hoşlanan, zevk alan, özellikle bunu seçen bir aileyiz. Gençlerin de bizim gibi olması çok mutlu ediyor bizi anneanne ve dede olarak.

- Aklıma bir filminiz geldi. Kanser hastası bir kadın, durumu kötüye gitmeye başladığında kendini öldürmek üzere bir kiralık katil tutuyor. Sonra aralarında bir aşk başlıyor...

- Evet... Metin Erksan'la yapmıştık. Sensiz Yaşayamam'dı adı... Kendisini öldürmek için tuttuğu katiline âşık oluyor. Ve yaşamak istiyor. O aşk onu hayata döndürüyor. Ama vaktiyle, ben ağlasam da, yalvarsam da beni vuracaksın demiş adama. Tipik Erksan, tutku hikayesi.

- Sizin Selim Bey'le aranızdaki tutku ve aşk da hastalığınızı atlatmanızda etkili olmuştur gibi geliyor bana. Eminim o sizden daha çok üzülmüştür...

- Ben eşi tarafından son derece şımartılan bir kadın olarak ameliyat öncesi bir laf etmişim ki Selim'e: "Selimcim, Allahısmarladık. Buraya kadarmış. Kader çizgimiz bu kadarmış, gidiyorum ve çıkamam ben" demişim. Tabii ben ameliyata girince Selim mahvolmuş. Biraz egoistlik yapmışım ama nazım en

çok ona geçiyor. Ne kızıma, ne damadıma... Çocuklarına kıyamayan bir anne olarak, en çok Selim'e nazlandım. Ve insanlara duyurdum rahatsızlığımı içgüdüsel olarak. Çünkü ben bu halkı seviyorum, onların dualarına güveniyorum. Kimisi saklı yaşamak ister. Ama inanın ki o duaları, o enerjiyi içimde hissettim. Ameliyat öncesinde de, sonrasında da kendimi kuş gibi hafif hissettim...

ASLINDA ALTI ÇOCUĞUM VAR

- Torunlar da çocuklarınız gibi büyüdüler... Sizin yanınızda nasıl hissediyorlar?

- Evet. Annelerinin yanında olduklarından daha özgür bir alan bırakıyorum onlara. Hep böyle oldu bu. Her ne kadar kendi annem gibi biraz karışsam da benim yanımda mutlular. Her şeylerini benimle paylaşabiliyorlar. Gençlerle iyi anlaştım her zaman. Hoşgörülüyümdür.

- Şu an aslında altı çocuğunuz var bir anlamda...

- Evet. Ender (Alkoçlar) de benim oğlum oldu. Torunlarımın da annesi oldum. Onlar ünlü doğdular. En önemli fark bu. Bu yüzden çok dikkatli. Geçenlerde Neslişah, Aslışah'a bir mektup yazmış. Abla olarak, "Ben bunları yaptım, bunlardan ders aldım. Sen de bunları yap, bunları yapma" diye. Tecrübelerini kardeşine aktarıyor. Çok tatlılar...

15 TEMMUZ'DA İSYAN ETTİM

- Vaktiyle, 'Varoşta Kadın Olmak' diye bir film yapacağınız haberleri gelmişti. Ne durumda o alışma?

- Onu şimdilik rafa kaldırdık ama asıl tamamlamak istediğimiz başka bir proje var.

- O nedir?

- 60 İhtilali'yle ilgili bir film. Aslında bu işlerin nasıl Batı'dan yönetildiğini anlatan bir proje. O da şimdi askıda ama tamamlamak istiyoruz. O dönem bu işlerde yabancı glerin parmağının olduğunu bilmiyorduk. 12 Eylül'de biraz açığa çıktı bu durum...

- 15 Temmuz'da ise ayan beyan ortadaydı. Ne hissettiniz 15 Temmuz gecesi?

- nce anlamadık. Bu yüzyılda ordu nasıl böyle bir şey yapar dedik. Tabii nce FET falan aklımıza gelmedi. Sonra isyan ettik... Bu bir darbe bile değildi. Bir iç savaş girişimiydi. Saldırıydı... Ama kimseye de bırakmadık bu ülkeyi. Herkesin gözü hâlâ bu bereketli Anadolu topraklarında. Bizim yapmamız gereken, farklılıklarımıza bakmadan mştereklerimizi bulup birbirimize sıkıca tutunmak.

BOHEMLİK İÇİMDE HEP UKDE KALDI

- Bir yanda sinema dünyasının bohem hayatı, bir yanda kuralı kuralına işleyen bir aile yaşantısı. İki Hly'a'yı birbirinden ayırmak zor olmadı mı?

- Dürüstçe söylüyorum, o bohemlik benim içimde ukde olarak kaldı hep. Evde, sizin de işaret ettiğiniz gibi anneyim, mutfağa da giriyorum, ocuğumun bezini de yıkıyorum, sütünü de ısıtıyorum. Zaten

görevim evde bunlar. Ama sinema tabii ki daha bohem bir dünyayı yaşıyor. Ve o dünyanın içinde olmayı da istiyorsunuz, çünkü orada sanat konuşuluyor, sanat tarihi konuşuluyor, gelecek projeler konuşuluyor. Sizden daha önce yetişmiş değerli sanatçılarla sohbet etme imkanı buluyorsunuz. Onlar benim hep böyle yarım yamalak yapabildiğim şeyler oldu.

'DÖRT YAPRAKLI YONCA' KISKANÇ DEĞİLDİ!

- '**Dört Yapraklı Yonca**' arasında kıskançlık olur muydu vaktiyle. **Filiz Akın, Türkan Şoray, Fatma Girik ve siz...**

- Bildiğiniz anlamda kıskançlık olmadı aramızda hiçbir zaman. Çünkü halk hepimizi kabullenmiş, sevmiş, her birimize ayrı bir kulvar açmıştı. Ama mesela o şu ödülü aldı keşke ben alsaydım, şu yönetmenle çalıştı keşke ben çalışsaydım gibi mesleki tatlı kıskançlıklar olurdu. Ama edebiyet ve dozunda.

- **Bu efsane ekip aradı mı sizi rahatsızlığınız döneminde?**

- Aramazlar mı, hepsi aradı. Moral oldu bana destekleri. Ama Filiz (Akın) de aynı rahatsızlığı atlattığı için onun araması başka oldu. Ağlayarak aradı ama moral verdi bana...

SABAH